

когато се поболѣ и влѣзе въ болницата. Но даде Господъ та оздравѣ. . . А сега е още по-добре: отъ три месеца е вестовой при капитанина и много се фали съ човѣка. . . Защо не сж добри хора и дома ѝ? Све-къртътъ, а свекървата хеле, люто я мжчатъ; нагрозили сж я зле, всѣки день клетви и поразии. . . Животъ се не живѣе вече! Да бѣше Стоянъ дома, закрилилъ би я, но нѣма го, та и отъ три недѣли не го е разбрала. Тя се открадна вчера и доде да го види, да му се порадва, да му се пооплаче, та да знае Стоянъ, какво копнѣе жена му. . . Но нѣма го, нѣма го тука! Сега пакъ въ почернѣла кжща отива, неутешена, не погала-лена съсъ сладка думица отъ никого. Хеле добре че баремъ го разбра, че е здравъ и живъ. Каква добра е тая стара жена! . . . Той сега е на банитѣ, въ планината. . . И видѣ Милена тамъ стръмни борови гори, сѣнчести хладни долини, дето шурти пѣнлива бистра рѣка. . . Навѣрно, това е мѣстото, дето е сега Стоянъ, въ планина все такава (бива: зелено, хладовина, весело. . . Подиръ две недѣли Стоянъ ще се завърне. Тогава вече какъ-какъ ще литне тука (и ще го намѣри. . . Ехъ, кога ли ще се изминатъ тия две недѣли? . . .

Срѣща

Съ подобни мисли въ главата Милена продължаваше да върви изъ улицитѣ, безъ да обърне внимание на нѣщо, безъ да види едного отъ стотинитѣ хора, мжже и жени, които срещна. Тя нѣмаше какво да вижда, градътъ бѣше мъртва и глуха пустиня за нея, щомъ нѣмаше въ него Стояна. Тя несъзнателно само се отбиваше ту на една страна, ту на друга, за да даде пжтъ на фйтонитѣ. Тя се бѣше озовала на многолюдната Витошка улица и вървѣше изъ срѣ